

Па си отиде въ Охритъ на свадба.
Богъ да убіетъ Охритски паша!
Тамамъ го виде Гюрò златарче,
Вчасъ си излезе надворъ на порти,
Да си пречекать Гюро златарче,
И му говори Охритски паша :
„Ейгиди Гюро, Гюро златарче!
Било ми свадба и поминало ;
Айде влезе си въ мъшки дворови!“
А невѣста-та му ъж зедоха,
Му ъж внесеха въ женски дворови.
Час-отъ що пошолъ Гюро златарче,
На час-отъ него го дарували:
На стара майка църнà марамà,
Гюру златару златни ременє,
А на невѣстѣ златени пърстенъ.
Па изговоре Гюрова майка:
„О Гюро, Гюро, мой мили синко!
Не ми є мило даръ що дарува'а.“
Па изговоре Гюро златарче:
„Молчи, не зборуй, ти стара майко,
Да не нє чуетъ Охритски паша,
Ако не чуетъ ке нє загубить.“
Уще си реч-та недоречена,
Етего фтаса Охритски паша,
И ми го фати Гюрò златарче,
Ми го исекло залакъ по залакъ.
Па останала Гюрова майка
Гюрова майка стара рабина,
А невѣста му млада каджна.

179.

Яновица.

Имала си Яновица
До два сина, два аршлана;
Дойде време, дойде кова,
Два-та да си ги посвѣрши;
Дà ги свѣрши отъ два града

Отъ два града две невѣсти.
Дойде време, дойде кова,
Свадба-та да имъ направи.
Стари Яно си поканилъ
Си поканилъ сто свато'и,